

Kako so me kot nevesto sprejeli pri Šimnovcu

Poročila sem se zelo mlada. Niti dvajset let še nisem imela, ko sem prišla iz doline, z Golobove kmetije na Blejski Dobravi, v »Rote«, kot smo tam rekli. Seveda so me prišli iskat ženin, njegove priče in šofer z okrašenim avtom. Po manjši pogostitvi na Dobravi sem prosila starše odpuščanja za vse, kar je bilo morda narobe, se poslovila in seveda jokala, kakor tudi drugi. Danes bi šla od doma mnogo teže kot takrat, ko sem bila mlada in še vsa neumna. Jaz kot nevesta v beli obleki, moja priča, oče in sestra smo se k poroki peljali posebej. Dokler nisva bila poročena, sva sedela vsak v svojem avtomobilu, šele po poroki sva sedela skupaj v lepem avtomobilu.

Ob sprejemu neveste leta 1980 (Tilka Klinar)

Najprej je bila dopoldne na Jesenicah civilna poroka. Opoldne sva imela še cerkveno poroko pri Sveti Katarini na Homu, saj je običaj, da je cerkvena poroka tam, kjer je doma nevesta. Popoldne smo šli v Bohinj na kosilo, potem pa še z ladjo na blejski otok. Proti večeru smo se odpravili proti novemu domu k Šimnovcu v Plavškem Rovtu, kjer so se zbrali tudi svatje - najini sorodniki in sosedje.

Ko smo se v mraku pripeljali na dvorišče, je bilo tam zelo »delovno« ozračje. »Kaj pa hočete?«, so nas povprašali. Povedali smo, da smo svatje in da smo s Štefanom in nevesto, a vse skupaj ni nič zaleglo. »Kaj nas motite! Ne vidite, da imamo

Gromčev Stanko in Štefelinov Cveto izdelujeta klobase (Tilka Klinar)

preveč dela! Vi pa takole postopate in zapravljate čas in denar!« sta komentirala svoje delo dva soseda, ki sta pred vhodnimi vrati oblečena v mesarja »klobasala«. Pred sabo sta imela pletene koše in v njih žaganje. V ženske nogavice sta z »drsknco« basala maso in špilila klobase. Po daljšem pregovarjanju in dokazovanju, kdo da smo, sta se le začela pogovarjati z nami. Vrata in vse je bilo zaprto. »No, dobro. Če že vztrajate, se bomo pa pogovarjali, ampak prej boste uganili nekaj ugank!« je komentiral prvi »mesar« in razmišljal, kako bi nas spet spravil v zadrego. »Kaj je robec na pet voglov?«, se je glasilo vprašanje. Seveda odgovora nismo vedeli, a s pomočjo priči in ostalih pogajalcev smo uganili, da je to roka, s katero se usekneš in odvržeš smrkelj. Sledile so še druge uganke. Ženina so vprašali, koliko je stara njegova žena. »Kmalu bo dvajset!« »Ne bo držalo! Le nekaj ur!«

Končno smo si prislužili, da so nam odprli vrata in nas spustili noter. Mene kot nevesto sta na vratih pričakala tast in sosed Martinc, ki mi je izročil majhen kolaček s šopkom, mi zaželel dobrodošlico – da se bomo dobro razumeli in da mi pri hiši nikoli ne bi zmanjkalo kruha. Štefan me je pospremil v vso okrašeno »hišo«. Sedela sva pri veliki mizi. Z lističi pušpana je pred nama pisalo »Veliko sreče«.

Svatov je bilo preko petdeset. To so bili najini strici in tete ter glavni sosedje. Harmonikar je bil moj bratranec Ciril iz Poljanske doline. Po svoje pa nas je zabaval sosed Gromčev, ki je za svate po čajnih žličkah jedel hren in pripovedoval štose. Pri kuhi sta pomagali dve kuharici, pri strežbi pa ostali domači in sosedje. Na svatbo je bil povabljen tudi župnik, ki naju je poročil. Do polnoči nisem smela plesati. Opolnoči je pač prvi nevestin ples. Vendar so me malo pred polnočjo ukradli. V naročju me je odnesel sosed in rovtarska mladina. Skrili so me pri Štefelinu in pogasili luči. Morala sem biti tiho. Seveda so me ženin in priči ter nekateri sorodniki iskali. Prišli so tudi do Štefelina in prosili, naj odprejo, češ da »krava sturja in prosijo za pomoč«. Po daljšem pregovarjanju so le uspeli skozi zadnja vrata na balkonu vdreti v hišo, kjer so me našli.

Proti jutru so svatje začeli odhajati. Najtežje mi je bilo, ko sta se moja mama in ata poslovila, jaz pa sem ostala na novem domu, kamor sem dotlej prišla le na obisk, pa še to ne velikokrat, ker se nekako ni spodobilo. Je že bilo tako, da je ponavadi ženin vasoval pri dekletu in ne obratno.